

gaar, at fastbinde Taget med galvaniseret Jerntraad, da er det jo et Spørgsmaal, om det i det Hele taget er saa helbigt, som mange af de Herrens mene. Jeg tror nu, det kan have meget uheldige Følger. I min Egn er man ialtsald meget bange for at bruge det Materiale til at fastbinde Taget med. Man holder ikke af at fastbinde Taget med andet Materiale, med andet Bindemiddel end det, som kan opvraadne sammen med Tættehalmen. Denne Tættehalm bruges nemlig i Reglen til at producere Gødning af, og naar den da føres ud paa Marken, er det jo umuligt at faae al Jerntraaden samlet ud af den. Den kommer i Jorden; den harves op af Harven, den rives op af Riven og kommer tilbage ind i Huset med Korn og Ø og ødelægges ikke ved Tøvsningen, men slaas i mindre Stumper, og forsaavidt man bruger Hættelse, staves Jerntraadene i Stykker og bliver da slugt og fortæret af Kreaturerne, thi de kunne ikke undgaa at sluges saadanne smaa Jernstumper i sig; det tror jeg er aldeles umuligt. Det staar for mig, at det vilde være meget farligt, dersom Kreaturerne fik en hel Del af disse Jernstumper i Maven; det var muligt, at der kunde dø flere Kreaturer paa den Maade, end der indrebrendes hele Aaret igjennem heri Landet. Naar man i det Hele taget skulde vælge mellem de to Dele: Jerntraad og Ildgittre, tror jeg ganske vist, at de Fleste vilde vælge Ildgittre, men det vilde jo blive en meget stor Befosting. Naar man nemlig tænker sig, at en almindelig Bondegaard skulde have en 7—8 Ildgittre over de forskjellige Døre og dertil maaske en over Porten med, vilde det blive en ikke ganske lille Befosting at udrede i Løbet af 2 Aar. Det staar for mig, som om det vilde være værre end et stort direkte Skattepaalæg. Jeg er aldeles overbevist om, at det vilde koste langt Mere end f. Ex. om mange af Bøndergaardene betalte en Indkomstskat som den, vi havde sidst, i 10 Aar. Loven søger i det Hele taget at komme Straatag tilhavs; det kan jeg ikke være rigtig med til, thi Straa er det bedste og det billigste Tækkemateriale, vi have ude paa Landet. Det er lunt om Vinteren og kjøligt om Sommeren, og det er ikke uigjennemtrængeligt for Luften, hvilket har sin gavnlige Virkning paa, hvad der opbevares under saadanne Straatage. Et Legtæg vil falde for kostbart. Der kan efter min Mening slet ikke være Tale om at anbringe Legtæg paa Økonomibygninger paa Landet; de ville ikke kunne holde, naar man skal anbringe Foder direkte under dem, som almindeligt er Tilfældet; man støder Underbygningen løs, hvorved Taget vil blive utæt, og Løstet vil fyge fuldt af Sne om Vinteren. Gaa vi hen til Spaantage, da tror jeg, at de ere et meget

slet Tækkemateriale. Efter de Erfaringer, jeg har fra den Egn, hvor jeg bor, er det yderst slet. Man mente, da man begyndte med at bruge disse Spaantage, at de kunde ligge i 40 Aar, men man har Exempler paa, at, naar de have ligget i 6—8 Aar, ere Spaanene aldeles raadne, især paa den nordlige Side af Bygningen; paa den sydlige Side, hvor Solen oftere tørrer dem, holde de noget længere. Jeg tror imidlertid, som sagt, at det er et altfor dyrt Materiale, eftersom det ikke holder længere, og desuden er det heller ikke tæt; om Sommeren bryde Spaanene sig nemlig for Solen, og altsaa kan Sneen om Vinteren fyge ind under et saadant Spaantag. Af de andre Slags Læg skal jeg endnu omtale Ildtaget. Det vilde vistnok være det bedste, naar vi i det Hele gave Landbygningerne en hel anden Konstruktion, hvad ogsaa et aret Meblem udalt. De maa ikke være saa ranke, som de ere for Tiden; men dette Læg skal ogsaa passes. Det skal overstryses hvert eneste Aar enten med Tjære eller andre Ting, og der skal strøs Sand paa det, og det skal i det Hele taget efteres meget nøie; det medfører ogsaa Befostninger. Alt saadant Noget er man i Reglen fri for ved Straatage. De kunne jo ligge i 15—16 Aar, uden at man i det Hele behøver at koste Synderligt paa dem. Det er ude min Mening, at jeg i det Hele taget paa Grund af disse Bestemmelser vil stemme imod Lovforslaget; men jeg forlanger blot, at der skal gives en noget længere Tidsfrist. Jeg indser tilfulde, at det kan være nødvendigt, at vi komme til at træffe saadanne Foranstaltninger, men jeg mener, at vi maa give en længere Tidsfrist; der maa gives f. Ex. 10 Aar. Naar Befolkningen faar en Tidsfrist af 10 Aar, vil den kunne gjøre disse Forandringer, efter som det bedst passer for den. Loven af 2den Marts 1861 kjender jo en saadan Tidsfrist af 10 Aar, thi den giver jo en saadan med Hensyn til, at disse Skortene, som vare opførte paa Hjelkerne, de skulde bortflyttes i Løbet af 10 Aar. Jeg tror, at, naar man, som sagt, giver denne Tidsfrist, indenfor hvilken alt det skulde gjøres, som er bestemt i den første Paragraf, vilde det blive under tempelige Vilkaar; vi kom til at gaa over til disse Foranstaltninger, og saa vilde jeg ikke kunne have Noget derimod.

Jeg skal gjøre nogle enkelte Bemærkninger ved et Par af de andre Paragrafer. Der staar i § 3, at i enhver Bygning, hvor der staar en Bagerovn, skal Løstet være pudset med Kalk, og det Samme skal være Tilfældet i Værksteder for Snebædere, Hjulmænd og Bøfere. Jeg kunde nu ligeledes ønske, at der her blev givet en Frist af 10 Aar til at faae disse Forandringer foretagne, thi det er ganske vist ingen let Sag for alle disse mangfoldige Haandværkere ude paa Landet at faae